

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 009914 16 Kž
Sarajevo, 25.05.2017. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Pavlović Slavka kao predsjednika vijeća, Radošević Sonje i Zlotrg Nidžare kao članova vijeća, uz sudjelovanje Kešan Amele kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Č.H. zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog Zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi branitelja optuženog Č.H. izjavljene protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 009914 15 K od 24.02.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.05.2017. godine, u prisustvu federalnog tužitelja S.D., optuženog Č.H. i branitelja optuženog S.N. advokata iz V.K., donio je

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog Č.H. se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 009914 15 K od 24.02.2016. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 009914 15 K od 24.02.2016. godine, optuženi Č.H. zvani S. je oglašen krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog Zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine.

Navedenom presudom, a na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oštećeni K.R., H.K., K.A., S.M., R.M., D.E. i A.B. su sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak. Istom presudom je na osnovu člana 204. stav 1. ZKP FBiH, optuženi Č.H. obavezan da snosi troškove krivičnog postupka, o kojim troškovima će sud odlučiti posebnim rješenjem, kao i da na ime sudskog paušala uplati iznos od 300,00 KM u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branitelj optuženog Č.H., S.N. advokat iz V.K. zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog

činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivično pravnoj sankciji sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se pobijana preinači na način da se optuženi Ć.H. oslobodi od optužbe.

Kantonalni tužitelj u Bihaću je podneskom broj: T01 0 KTRZ 0004250 11 od 18.04.2016. godine, dao odgovor na žalbu branitelja optuženog sa prijedlogom da se žalba branitelja optuženog Ć.H. odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Federalni tužitelj je svojim podneskom broj: T01 0 KTRZŽ 0004250 16 od 10.06.2016. godine predložio da se žalba branitelja optuženog Ć.H. odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 25.05.2017. godine, branitelj optuženog Ć.H. je izjavio da u cijelosti ostaje kod osnova, razloga i prijedloga svoje žalbe, koje je i usmeno obrazložio, dok je optuženi izjavio da se u cijelosti pridružuje navodima svog branitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda branitelja optuženog Ć.H., pa je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Branitelj optuženog Ć.H. pobijajući prvostepenu presudu navodi da je prvostepeni sud povrijedio pravo na odbranu optuženog Ć.H. kada je odbio prijedlog odbrane da se saslušaju kao svjedoci odbrane B.V., P.S., S.H., Ć.M., P.Dž., H.H. zvani K. pošto navedeni svjedoci ne žive u BiH, nego u .... Na taj način prvostepeni sud je počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog Ć.H. nisu osnovani.

Prije svega iz spisa predmeta nesporno proizilazi da prvostepeni sud nije odbio dokazne prijedloge odbrane, nego da je branitelj optuženog na glavnom pretresu koji je održan 20.10.2015. godine odustao od dokaznog prijedloga da se kao svjedoci odbrane saslušaju B.V., P.S., S.H., Ć.M., P.Dž., H.H. zvani K..

Pobijajući prvostepenu presudu branitelj u žalbi navodi da je odbrana stavljena u podređen i nepovoljniji položaj u odnosu na tužitelja, jer je prvostepeni sud samo saslušao svjedoke optužbe, pa je po stavu žalbe, prvostepeni sud povrijedio temeljno pravo optuženog da u krivičnom postupku ima dovoljno mogućnosti da se pripremi i ostvari kvalitetnu odbranu. Također, branitelj optuženog Ć.H. u žalbi navodi da je tužitelj dužan da pored dokaza koji terete optuženog, sudu dostaviti i dokaze koji optuženom idu u prilog.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog Ć.H. nisu osnovani.

Iz stanja spisa proizilazi da prvostepeni sud nije saslušao samo svjedoke optužbe već da su na glavnom pretresu provedeni i dokazi odbrane i to saslušanje optuženog Ć.H. kao svjedoka odbrane i saslušanje vještaka psihijatra dr. M.N. na okolnosti psihičkog stanja optuženog Ć.H. u vrijeme počinjenja krivičnog djela. Ovome treba dodati i činjenicu da

u toku postupka odbrana nije ni pokušala da dostavi adrese navedenih svjedoka a niti je tražila dodatno vrijeme od strane suda radi eventualnog saslušanja istih. U smislu člana 64. stav 1. ZKP FBiH branitelj je dužan da preduzima sve neophodne radnje u cilju utvrđivanja činjenica i prikupljanja dokaza koji idu u korist osumnjičenom odnosno optuženom, te da zaštiti prava svog branjenika. Sasvim je jasno da takva obaveza za branitelja nastupa od momenta njegovog izbora za branitelja, odnosno, od momenta postavljanja za branitelja po službenoj dužnosti. U konkretnom slučaju, branitelj je optuženom postavljen po službenoj dužnosti rješenjem sudije za prethodno saslušanje od 15.05.2015. godine, dokazni postupak je okončan 22.02.2016. godine. Iz toga slijedi da je odbrana imala sasvim dovoljno vremena da se pripremi za izvođenje svojih dokaza, odnosno da prikupi podatke o eventualnim svjedocima odbrane. Međutim, odbrana je odustala od saslušanja svojih svjedoka, a dokazni postupak odbrane nastavljen saslušanjem optuženog Č.H. kao svjedoka odbrane i saslušanjem vještaka psihijatra dr. M.N. koja je izvršila psihijatrijsko vještačenje optuženog Č.H. na okolnosti njegovog psihičkog stanja u vrijeme počinjenja krivičnog djela. Prema tome, u konkretnom slučaju ne radi se o kršenju prava na odbranu optuženog, kako to branitelj u žalbi želi prikazati, već o propustu branitelja da postupi u smislu odredbe člana 64. stav 1. ZKP FBiH, usljed čega se suprotni žalbeni prigovori ukazuju neosnovanim. Također, netačna je tvrdnja branitelja da je tužitelj dužan sudu dostaviti kako dokaze koji terete optuženog tako i dokaze koji idu u njegovu korist. Naime, odredbom člana 242. stav 1. tačka g) ZKP FBiH, je propisano da tužitelj sudu uz optužnicu dostavlja dokaze kojima potkrjepljuje navode iz optužnice.

Branitelj optuženog Č.H. osporavajući prvostepenu presudu navodi da se ista zasniva na dokazima na kojima se ne može zasnivati jer se prvostepena presuda zasniva samo na iskazima oštećenih. Na taj način prvostepeni sud je počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH. Također, u žalbi navodi da treba imati u vidu iskaze oštećenih koji su izjavili da su bili tučeni i od strane nepoznatih pripadnika Narodne odbrane A.p. Z.B..

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog Č.H. nisu osnovani.

Prije svega netačna je tvrdnja branitelja da se prvostepena presuda zasniva samo na iskazima oštećenih. Pored oštećenih K.R. i H.K. u odnosu na prvu tačku iz izreke pobijane presude saslušani su i svjedoci M.F., M.S., B.D., H.H. i S.Đ., koji su svojim iskazima potkrijepili i u bitnom potvrdili iskaze oštećenih K.R. i H.K. U odnosu na drugu tačku izreke pobijane presude, pored oštećenih K.A., S.M., R.M., A.B. i D.E., saslušani su i svjedoci K.M., L.H. i A.N., koji su također svojim iskazima potkrijepili i u bitnom potvrdili iskaze ovih oštećenih. Tvrdnja branitelja da su oštećeni bili tučeni i od strane drugih pripadnika N.o. A.p.Z.B. ne dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda o krivnji optuženog Č.H. jer su svi oštećeni izjavili da su bili tučeni i od strane drugih pripadnika, ali da je u tome prednjačio optuženi Č.H. zvani S.. Imajući i vidu prednje navedeno valjalo je i ovaj žalbeni prigovor branitelja optuženog Č.H. odbiti kao neosnovan.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da je izreka pobijane presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude, da obrazloženje pobijane presude ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, da izreka presude mora imati konkretizovanu radnju

izvršenja uz navođenja činjenica i okolnosti koje čine obilježje krivičnog djela. Dalje u žalbi navodi da su razlozi koje je u obrazloženju pobijane presude dao prvostepeni sud nejasni i protivrječni jer je prvostepeni sud u pogledu istog događaja naveo različite zaključke o postojanju odlučnih činjenica. Imajući u vidu prednje navedeno prvostepeni sud je počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovakvi žalbeni prigovori branitelja optuženog Č.H. ne dovode u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda o postojanju krivnje optuženog Č.H. da je počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog SFRJ jer su isti paušalni. Branitelj optuženog u žalbi ne navodi u čemu se ogleda nerazumljivost izreke pobijane presude, niti iznosi razloge zbog kojih je izreka pobijane presude protvrječna sama sebi ili razlozima presude. Uvidom u izreku pobijane presude utvrđeno je da izreka pobijane presude sadrži radnju izvršenja uz navođenje činjenica i okolnosti koje čine obilježje krivičnog djela za koje je optuženi Č.H. oglašen krivim. Nadalje, branitelj u žalbi ne navodi o kojim konkretnim odlučnim činjenicama prvostepeni sud nije dao razloge za svoju odluku, a pri tom ne pobija konkretne razloge iz obrazloženja pobijane presude kojima se prvostepeni sud rukovodio prilikom donošenja iste. Tvrdnja branitelja optuženog Č.H. da obrazloženje pobijane presude ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, ne konkretizirajući pri tom o kojim odlučnim činjenicama se radi i ne dovodeći ih u vezu sa razlozima i zaključcima iz pobijane presude, je paušalna koja se kao takva ne može ispitati.

Branitelj optuženog Č.H. u žalbi navodi da je prvostepeni sud povrijedio krivični zakon jer postoje okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost optuženog, obzirom da se optuženi Č.H. ne sjeća da je počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Ovakav žalbeni prigovor branitelja optuženog Č.H. ne dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda o krivnji optuženog Č.H.. Naime, na prijedlog odbrane izvršeno je psihijatrijsko vještačenje optuženog Č.H., po vještaku psihijatru dr. M.N. a na okolnosti psihičkog stanja optuženog u vrijeme počinjenja krivičnog djela. Vještak psihijatar dr. M.N. je u svom iskazu navela da je izvršila neposredni pregled optuženog Č.H. i analizu medicinske dokumentacije iz spisa na osnovu čega je dala nalaz i mišljenje. Vještak je navela da je optuženi intelektualno normalno razvijena osoba, da konzumira alkohol u dužem vremenskom periodu, da se u zadnjih pet godina liječi od depresije-poremećaja raspoloženja i da pati od posttraumatskog stresnog poremećaja. Za period koji se odnosi na vrijeme izvršenja krivičnog djela nije pronašla podatke koji bi upućivali da bi optuženi bolovao od navedenih poremećaja. Nadalje je navela da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela, u periodu njegovog angažmana i pripadnosti N.o. APZB, a s obzirom na funkciju koju je obavljalo (vozač pri vojnoj policiji i pratilac komandanta) bio osoba od povjerenja i od svojih pretpostavljenih je cijenjen kao duševno zdrav i sposoban za obavljanje navedenih funkcija. Optuženi Č.H. je, zaključujući na kraju svog nalaza i mišljenja, u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio sposoban da shvati značaj svog djela i da upravlja svojim postupcima. Na ovakav nalaz i mišljenje vještaka psihijatra koji je izveden kao dokaz odbrane u dokaznom postupku, branitelj i optuženi nisu prigovarali. Ovakav nalaz je prihvaćen od strane prvostepenog suda a razloge koje je dao prvostepeni sud, cijeni ispravnim i ovaj sud, jer isti nisu dovedeni u pitanje od strane odbrane u žalbenom postupku. Prema tome, prvostepeni

sud nije povrijedio krivični zakon jer je u prvostepenom postupku utvrđeno na osnovu nalaza vještaka odbrane, psihijatra dr. M.N. da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio sposoban da shvati značaj svojih postupaka i da njima upravlja, odnosno da na strani optuženog Ć.H. ne postoje okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost na koje se branitelj u žalbi poziva. Nadalje, u vezi sa prednje navedenim treba imati u vidu i iskaz optuženog Ć.H. koji je dao kao svjedok odbrane kojom prilikom je u odnosu na radnje za koje je oglašen krivim izjavio da u kritično vrijeme nije uopšte bio prisutan i da je inkriminisane radnje vjerovatno počinio njegov brat M. Ovakav iskaz optuženog je kontradiktoran jer je optuženi iznoseći odbranu govorio da se ne sjeća kritičnog događaja a zatim u svjedočkom iskazu da nije bio prisutan kritične prilike. Obzirom na navedeno, prvostepeni sud je izveo pravilan zaključak kada iskaz optuženog Ć.H. koji je dao kao svjedok odbrane nije prihvatio, jer je isti u cijelosti doveden u sumnju dokazima optužbe koji su provedeni na glavnom pretresu.

Osporavajući činjenično stanje, branitelj optuženog Ć.H. u žalbi navodi da je isto pogrešno utvrđeno jer se zasniva samo na iskazima oštećenih koji su optuženog prepoznali u sudnici pa je takvo prepoznavanje unaprijed predodređeno „na uspjeh“. Branitelj također u žalbi navodi da su nezakonite radnje o prepoznavanju optuženog koje je obavljeno u Sektoru ... Ministarstvo ... USK, obzirom da je optuženi u vrijeme izvršenog prepoznavanja bio dostupan organima gonjenja, pa je prepoznavanje optuženog pomoću fotografija suprotno odredbi člana 99. ZKP FBiH. Na ovakav način, prvostepeni sud je pogrešno utvrdio činjenično stanje u smislu odredbi člana 314. stav 1. ZKP FBiH, naročito kada se uzme u obzir tvrdnja optuženog Ć.H. da on nije počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Ovakvi žalbeni prigovor branitelja optuženog Ć.H. nisu osnovani.

Naime, ako svjedoci prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu između ostalog identifikuju optuženog kao učinitelja krivičnog djela, onda takvi navodi predstavljaju dijelove njihovih svjedočkih iskaza koji se moraju ocjenjivati u vezi sa ostalim izvedenim dokazima i u skladu sa načelom slobodne ocjene dokaza, pa se nasuprot tome ti navodi o prepoznavanju ne mogu posebno ocjenjivati u smislu odredbe člana 98. stav 3. ZKP FBiH koja propisuje način obavljanja prepoznavanja u vidu posebne istražne radnje. U konkretnom slučaju prvostepeni sud je iskaze svjedoka optužbe cijenio u smislu odredbi člana 296. stav 2. ZKP FBiH i člana 305. stav 7. ZKP FBiH pa je tako, a što proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izveo zaključak da li je neka činjenica dokazana ili nije. Sama tvrdnja optuženog da nije počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim ne dovodi u sumnju kako iskaze oštećenih tako i iskaze drugih svjedoka optužbe, jer ista ničim nije potkrijepljena. Pritom (u odnosu na tačku 1. izreke pobijane presude), treba imati u vidu da je svjedok-oštećeni K.R. od ranije poznao optuženog i detaljno objasnio odakle ga poznaje i da je siguran da je upravo optuženi lice koje ga je zlostavljalo što je i rekao H.K. Svjedok-oštećeni H.K. nije optuženog poznao od ranije ali je u svom iskazu naveo kako je saznao da je lice koje ih je zlostavljalo i tuklo upravo optuženi, a za njegovo ime i nadimak mu je rekao i oštećeni K.R. koji je optuženog od ranije poznao (prije zarobljavanja) kao vlasnika kafića L. u C. Na vjerodostojnost iskaza oštećenih K.R. i H.K. ukazuju i iskazi drugih svjedoka optužbe i to M.S., M.F. te svjedoci koji imaju posredna saznanja B.D., H.H. i S.Đ. U

odnosu na tačku 2. izreke pobijane presude, u pogledu identiteta lica koje ih je zlostavljao, oštećeni A.B. je od ranije poznao optuženog. Znao ga je iz C. kao vlasnika ugostiteljskog objekta L. gdje je često odlazio i viđao ga. Oštećeni K.A., S.M., R.M. i D.E. nisu optuženog ranije poznavali ali su ga na jednak način opisali (krupan, crn, širokih ramena i da je imao brkove po čemu je bio specifičan). Osim toga iskaze oštećenih potvrdili su i svjedoci koji su u navedeno vrijeme bili pripadnici NO APZB. Svjedok L.H. je bio prisutan u prostoriji koju su doveli oštećene i potvrdio da ih je optuženi tukao a da oni nisu smjeli reagovati jer je brat optuženog, M., bio njihov komandant. Svjedoci A.N. i K.M. su znali optuženog i opisali ga iz tog vremena kao fizički jakog, crne kose i brkova – dakle, na isti način kao i oštećeni. Iskazi navedenih svjedoka su i po ocjeni ovog suda potpuno uvjerljivi i međusobno podudarni, jer su navedeni svjedoci na uvjerljiv način opisali kritični događaj iz tačke 2. izreke pobijane presude tako da njihovi iskazi nisu dovedeni u sumnju od strane odbrane optuženog. Imajući u vidu prednje navedeno, neosnovan je i žalbeni prigovor branitelja optuženog da je iskaz svjedoka optužbe L.H. kontradiktoran kada je izjavio da je bio prisutan u prostoriji u koju su doveli oštećene i da je potvrdio da ih je optuženi tukao, a zatim da je izjavio kako je čuo od ostalih pripadnika da je optuženi tukao oštećene. Naime, ovdje se na netačan način interpretira iskaz ovog svjedoka. Svjedok L.H. je izjavio da je bio prisutan u prostoriji kada su prvog dana doveli oštećene i vidio da ih je optuženi tukao, ali da kasnije nije znao šta se događalo jer nije bio neposredno prisutan, ali je čuo od ostalih pripadnika NO APZB da optuženi Č.H. tuče zarobljenike (oštećene). Na kraju, žalbeni prigovor branitelja optuženog da su nezakonite radnje o prepoznavanju optuženog koje je obavljeno u Sektoru ... Ministarstvo ... USK, ne dovodi u pitanje zakonitost pobijane presude jer iz obrazloženja iste (strana 13. i 14.) proizilazi da prvostepeni sud pobijanu presudu i ne zasniva na rezultatima prepoznavanja obavljenog u Sektoru ... Ministarstvo ... USK jer je ocijenio da radnja prepoznavanja nije bila u skladu sa odredbama člana 99. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog u žalbi osporava i status oštećenih, navodeći da u prvostepenom postupku nije utvrđeno da su oštećeni imali svojstvo ratnih zarobljenika, te da se zarobljeništvo po Ženevskoj konvenciji dokazuje ličnom kartom zarobljenika, ili kartom zarobljavanja.

Ovaj žalbeni prigovor branitelja optuženog nije osnovan.

Da su oštećeni K.R., H.K. K.A., S.M., R.M., A.B. i D.E. bili pripadnici Armije BiH u inkriminisano vrijeme i da su imali svojstvo ratnih zarobljenika prvostepeni sud je utvrdio na osnovu materijalnih dokaza. Ovu činjenicu za oštećene S.M. i A.B. na osnovu akta Federalnog ministarstva ..., Odsjek za ... B., Grupa za ... C. broj: 07/17-03-3/1-319-1/12 od 11.09.2012. godine (koji se odnosi na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost. Ovu činjenicu za oštećene K.A., R.M. i D.E. na osnovu akta Federalnog ministarstva ..., Odsjek za ... B., Grupa za ... B. broj: 07/16-02-03/1-283-3/12 od 03.09.2012. godine. Za oštećene K.R. i H.K. na osnova akta Federalnog ministarstva za ..., Odsjek za ... S.M. broj: 07/27-01-03/1-167-3/14 od 06.05.2014. godine. Ove činjenicu proizilaze i iz samih iskaza oštećenih kada su govorili o svojoj pripadnosti, odnosno u kojim jedinicama su bili tokom navedenog oružanog sukoba. Pored ovih materijalnih dokaza, ove činjenice prvostepeni sud je utvrdio i na osnovu iskaza svjedoka optužbe. Imajući u vidu prednje navedeno ovakav

žalbeni prigovor ne stoji, jer nije propisano da se svojstvo ratnih zarobljenika dokazuje ličnom kartom zarobljenika ili kartom zarobljavanja kako to branitelj optuženog u žalbi navodi. Naprijed navedeni dokazi su akti državnih organa koji se izdaju na osnovu službenih evidencija i kojima se potvrđuju određene činjenice. Kao takvi su dovoljni za zaključak kako su svi oštećeni kao pripadnici A. BiH bili ratni zarobljenici u vlasti NO APZB kao jedne strane u oružanom sukobu pa se sa njima moralo postupati u skladu sa pravilima međunarodnog prava, odnosno u skladu sa odredbama Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine jer su imali status zaštićenih osoba u vrijeme počinjenja zločina.

Žalbeni prigovor branitelja optuženog da je prvostepeni sud prilikom odmjeravanja krivičnopravne sankcije cijenio samo otežavajuće okolnosti ne navodeći pri tom koje to okolnosti na strani optuženog prvostepeni sud nije cijenio, ovaj sud cijeni paušalnim iz razloga što branitelj u žalbi ne pobija razloge kojima se prvostepeni sud rukovodio prilikom odlučivanja o krivičnopravnoj sankciji. Naime, žalbom branitelja nije ukazano na bilo koju olakšavajuću okolnost koju prvostepeni sud nije cijenio a trebao je, niti je ponuđena kakva argumentacija na osnovu koje bi se moglo ispitati da li je i zbog čega navedenim olakšavajućim okolnostima prvostepeni sud trebao dati osobito olakšavajući karakter. Stoga, ovaj sud navedene žalbene prigovore branitelja optuženog nije mogao uvažiti, tim više, što je prvostepeni sud, i po nalaženju ovog suda navedenim olakšavajućim i otežavajućim okolnostima dao odgovarajući značaj i optuženom za krivično djelo za koje ga je oglasio krivim pravilno odmjerio kaznu zatvora u trajanju navedenom u izreci pobijane presude. Izrečena kazna zatvora nije ni blago ni strogo odmjerena, jer ona, i po ocjeni ovog suda, u svemu odgovara težini učinjenog krivičnog djela, stepenu krivnje optuženog i koja je dovoljna ali i potrebna za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

Na osnovu izloženog, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu branitelja optuženog Č.H. odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Kešan Amela, s.r.

Predsjednik vijeća
Pavlović Slavko, s.r.